ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Sayı: 10

Ekim 1974

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Bildiri

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu İ. Bilen yoldaşı Genel Sekreterliğe seçmiştir.

TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu

Güncül ödev

Bunalım daha da üsteliyor. Hükümet kurma «işi» burjuva partileri arasında pazarlığa döküldü. Bu durum tekellerin işine yarıyor. Vurgunlar gırla gidiyor. Terör sertleşiyor. Haklarını arıyan grevci işçilerin, toprak için başkaldıran köylülerin üzerine tanklar sürülüyor. Kıbrıs'ta ölüme, öldürmeye gitmiyen askerler, «kaçak» diye, kurşuna diziliyor.

Somut gelişmeler üstüne TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun yayınladığı politik belgeyi olaylar doğruluyor. Bu açıklamayla Komünist Partisi güttüğü politikayı kamuoyunun gözleri önüne seriyor. Bu belge işçi sınıfında, bütün ilerici güçler ve örgütler, uyanık yurtsever aydınlar arasında yankılar uyandırdı, olumlu izlemler bıraktı. TKP'nin, bu çıkışla, Anayurdun, halk yığınlarının somut, çözüm bekliyen canlı sorunlarına, istemlerine parmak bastığı belirtiliyor.

TKP, somut durumun yalnız incelemesini yapmıyor. Komünist Partisi, bunalımın içinden çıkış yollarını gösteriyor. Burjuvazi, bunalımın bütün yükünü emekçilerin sırtına yüklemek, baskı ve terörle bunun içinden çıkmak istiyor. Onun bütün zoru, bugünkü anti-demokratik düzeni ayakta tutmaktır. Başvurduğu zorbalık onun zayıflığını gösteriyor. Ama bu olay, süregen hükümet bunalımı, öte yandan, karşı güçlerin dağınıklığını, birbirinden kopukluğunu ortaya koyuyor. Burjuvazi «ayır, buyur» taktiğine özellikle önem veriyor. TKP, bu güncül sorunu somut biçimleriyle ele alıyor. Bunun çözümlenmesi savaşını ön plâna sürüyor, politikasına köşe taşı yapıyor.

TKP, ileri sürdüğü savaş platformunda, bütün ilerici güçlerle, örgütlerle, herkesle diyalog kurmaya, konuşmaya, görüşmeye hazır olduğunu açıklıyor. Savaş birliği için böylesi bir davranış olumludur. Böylesi bir girişimi ancak, Marksçı-Leninci ülkü ve ilkeleri savaşta kendisine kılavuz edinen bir parti ortaya sürebilir. Ama bu, her soydan, her boydan oportünistlerle, işçi, sendika hareketini, ilerici örgütleri baltalıyan bozguncularla, provokatörlerle savaşı daha da hızlandırmak demektir. İdeolojik alanda, Marksçı-Leninci ilkeler üzerinde hiç bir uyuşmaya gitmeyiz. Güncül ödevimiz bunu gerektiriyor.

Son gelişmeler ve TKP'nin tutumu

1. Memleketin ekonomik durumu allak-bullak olmuştur. Sosyal, politik bunalım hızlanmıştır. Bu süreç, kapitalist düzenin, işbirlikçi partilerin ve hükümetlerinin öteden beri köklü reformlara karşı durmalarının, yürüttükleri ulusal çıkarlara aykırı, bencil, halk düşmanı politikanın kaçınılmaz sonucudur.

Türkiye saldırgan bloklara sokulmuş, Ortak-Pazar'a bağlanmış, yerli ve yabancı tekellerin arpalığı olmuştur. Bu yüzden kapitalizmin genel bunalım süreci onu daha kolay ve sürekli etkilemektedir. Enflâsyonun, pahalılığın, işsizliğin başını alıp gitmesi, yaşamın geniş yığınlar için bir cehennem olması, köyde, kentte geniş katmanların yıkımı, içerden ayrışması, tekellerin vurgunlar vurması böylesi bir kaynaktan geliyor.

2. Türkiye'de hükümet bunalımları süregenleşmiştir. Hükümetlerin kurulma süresi uzuyor, ömürleri kısalıyor. Egemen sınıflar, burjuva partileri artık, eskisi gibi, alışılmış yöntemlerle hükümet edemiyor. Hiç birisi, sıkıyönetime gitmeden ayakta duramıyor.

3. Bununla birlikte, emekle sermaye arasındaki, işçi sınıfıyla, geniş halk yığınlarıyla işbirlikçi burjuvazi ve onların emperyalist ağaları arasındaki uzlaşmaz çelişkiler biteviye yoğunlaşıyor. Sonra burjuvazinin kendi içindeki, partileri arasındaki çekişmeler, post kavgaları sürüp gidiyor. Geçen yılkı seçimler bütün bunları açığa vurdu.

Burjuvazi bu çelişkilerin, bunalımların içinden çıkmak amacıyla, en başta işçi sınıfının direnişlerini kırmaya çalışıyor. Bu yolda orduyu, devletin bütün baskı araçlarını ilerici güçlere, örgütlere karşı kullanıyor.

4. NATO'ya bağlı kalan Hükümet, Amerikan emperyalistlerinin yayılma plânları uğruna orduyu, Birleşmiş Milletler üyesi, bağımsız Kıbrıs devletinin üzerine sürdü. Yeşil Adaya kan, yıkım götürdü, onu böldü. Bu serüvenle Türk burjuvazisi ve hükümeti yeni çelişkiler içine düştü. Dünya halklarının önünde saldırgan olarak boy gösterdi, Birleşmiş Milletler'de sipsivri ortada kaldı.

Burjuva partileri şimdi, Kıbrıs yükünü, sorumluluğunu birbirlerinin üzerine yıkmaya çalışıyorlar. Hükümet bunalımının bir nedeni de budur.

5. İşbirlikçi burjuvazi dünyada olup bitenlere NATO gözlükleriyle bakıyor. Uluslararası gerginliği yumuşatma, Avrupa'da güvenliği sağlama, Akdeniz ve Yakın Doğu'da barışı sağlam temellere oturtma, harp ocaklarını söndürme girişimlerini Çankaya görmezlikten geliyor. Politik havayı yumuşatma direnişinin başını, yeryüzünde öteden beri barış şampiyonluğunu elinden bırakmıyan büyük komşumuz Sovyetler Birliği çekiyor. NATO'cu burjuvazi, dünyada böylesi bir güç dengesinin somut gelişmesini göremiyor, görmek istemiyor. Ve, körükörüne NATO'nun dümen sularında gidiyor. Onun bu tutumu Anayurdumuz için en büyük bir tehlike olmuştur.

6. Ulusal bağımsızlık ve demokrasi hareketleri, saldırganlık bloklarından kurtulma direnişleri gelişiyor. Portekiz olayları, faşizmin alaşağı edilmesi, Yunanistan'daki değişiklikler, NATO'nun askersel örgütünden çekilmesi, İsrail saldırısına karşı Arap ülkelerinin karşı koyuşu, bütün bunlar ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş ve demokrasi uğrundaki savaşların yeni bir aşamaya ulaştığını gösteriyor.

7. Türkiye'nin geniş halk yığınları, toplumun ardıcıl devrimci gücü işçi sınıfı, onun savaşlar içinde uzun yıllar yoğrulmuş, çetin deneylerden geçmiş olan öncü kolu – TKP böylesi bir ortamda düşmanla göğüs göğüse vuruşup gidiyor.

TKP'nin programı, politikası, halkımızın isteklerini, kendisinin yakın ve uzak amaçlarını gerçekleştirmek ilkelerine dayanıyor. İşçi sınıfının, köylü yığınlarının, geniş halk katmanlarının istekleri somuttur:

Anayurdu yıkımdan, yabancı hegemonyasından kurtarmak, NATO'dan çıkmak, Ortak Pazar'dan çekilmek, ikili kölelik anlaşmalarını bozmak. Bağımsız, tarafsız, aktif bir barış politikası gütmek. Kıbrıs'tan orduyu hemen geri almak. Kıbrıs devletinin bağımsızlığına, egemenlik haklarına, topraklarının bölünmezliğine kesinlikle saygı göstermek.

Gerici egemen çevrelerin, işbirlikçi, talancı burjuvazinin yarattığı bunalımların kıskacından, burgacından kurtaracak kesin, ilerici dönüşümler yapılmasını istiyor.

(Devamı 2. sayfada)

SON GELİŞMELER VE TKP'NİN TUTUMU

(1. sayfadan devam)

Memleketi yıkıma götüren burjuvazinin diktatorasını kırma yolunu açabilecek, köklü reformlara, demokratik oluşumlara gidebilecek, işçi-köylü bağlaşıklığına destek olacak bir hükümetin işbaşına gelmesi zorunluktur. Bunun için, ilk ağızda:

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. Sıkıyönetim ve Güvenlik Mahkemeleri dağıtılmalıdır. Bütün faşist yasalar, 141–142–146 gibi maddeler atılmalıdır. Şartsız, eksiksiz genel af çıkmalıdır. Halka eksiksiz demokratik haklar: Söz, gösteri, yürüyüş, örgüt, konut dokunulmazlığı, işçilere eksiksiz grev hakkı tanınmalıdır. Lokavt yasaklanmalıdır. Sendikalara serbest çalışma olanağı, uluslararası sendikalarla serbestçe ilişkiler kurma yetkisi verilmelidir. Köylülere, köylerinde politik örgüt kurma hakkı sağlanmalıdır. Devlet mekanizması, baştan aşağı gericilerden, faşistlerden, emperyalist ve CIA ajanlarından temizlenmelidir. TKP'ne konan yasak kaldırılmalıdır. Seçim yasası geniş seçmen yığınlarının yararına değiştirilmelidir.

Bugün, halkın bütün bu canlı sorunlarını, isteklerini ele alacak, Meclise işçi sınıfının, geniş köylü yığınlarının, orta katmanların çıkarlarını savunan saylavların girmesini sağlıyacak halktan yana bir hükümeti işbaşına getirme savaşı duruyor ortada.

TKP, halkımızın ezici çoğunluğunun bu istekleri uğrunda savaşıyor. TKP'nin ulusal görevi: Bütün ulusal güçlerin, örgütlerin elele vermesi için savaşmaktır. Geniş yığınları uyarmak, örgütlemektir. Halktan yana bütün akımları Ulusal Tek Cephe'de toplamaktır. TKP, bu savaş platformu üzerinde Anayurdun bağımsızlığından, demokratik gelişmeden yana herkesle, her örgütle konuşmaya, görüşlerini açıklamaya hazırdır. İlerici güçleri, örgütleri dağınıklıktan kurtarmak için komünistler her göreve hazırdır.

TKP, bütün bunların başarıyla üstesinden gelebilmek için yığınları savaşta örgütlemeye, kendisi fabrikalarda, köyde, kentte, her yerde örgütlenmeye her şeyin üstünde önem vermektedir.

5. X. 1974

TKP Merkez Komitesi
Politik Bürosu

Kardeş Partilerden Haberler

● Federal Almanya'nın Düsseldorf kentinde 1 Ekim'de Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partilerinin bir toplantısı yapıldı. Toplantıya Danimarka, Alman, Finlandiya, Yunanistan, Türkiye, İtalyan, Lüksemburg Komünist Partileri, İsveç Komünistlerinin Solcu Partisi ve Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi temsilcileri katıldı. Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partilerinin bu forumunda, bu yılın Ocak ayında Brüksel'de yapılan toplantıda kabul edilen kararların uygulanması konusunda fikir değiştokuşunda bulunuldu. Toplantıda ayrıca 15–17 Kasım arasında toplanacak olan Roma Konferansı'nda ele alınacak konular görüşüldü, bu konudaki çalışmaların yoğunlaştırılması istendi. Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partilerinin Roma Konferansı'nda kapitalist ülkelerde kadınların barış, demokrasi ve sosyal ilerleme savaşındaki yeri, bu savaşta komünistlerin etkisi konuları ele alınacaktır.

Büyük bir dayanışma, kardeşlik ve dostluk havası içinde geçen komünist partileri temsilcilerinin Düsseldorf toplantısında, kapitalist ülkelerde gittikçe derinleşen enflâsyon ve ekonomik bunalımın geniş halk yığınları üzerindeki etkisini görüşmek için kardeş partiler arasında buluşmaların sıklaştırılması önerildi.

● Aralarında TKP'de bulunan 28 Avrupa Komünist ve İşçi Partisi, 15–18 Ekim tarihleri arasında Varşova'da bir toplantı düzenlediler. Toplantı sonunda ortak bildiri yayınlandı. Bu bildiriye göre: «Toplantıya katılan 28 Komünist ve İşçi Partisi delegasyonları, 1975 yılının ilk yarısında «Barış, güvenlik, işbirliği ve sosyal ilerleme» belgisi altında Komünist ve İşçi Partilerinin bir danışma toplantısı yapılmasını saptamışlardır. Toplantı, ADC başkenti Berlin'de yapılacaktır. 1975 yılının Ocak ayında Danışma Toplantısının hazırlıklarıyla ilgili olarak bir toplantı daha yapılması görüş birliğiyle kabul edilmiştir. Ayrıca, Şili'de kanlı teröre son verilmesini ve tüm siyasal tutukluların serbest bırakılmasını; Orta ve Uzak-Doğu sorunlarının barışçıl yollardan çözümlenmesini; Kıbrıs'ın bağımsızlığının sağlanması, toprak bütünlüğünün korunması ve Adadaki tüm yabancı askerlerin çekilmesini öneren, önemlibir belge kabul edilmiştir.

TKP'nin 54. yılı

Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşunun 54. yıldönümü ülkede ve yurt dışında işçi sınıfının yoğun bulunduğu bölgelerde, fabrikalarda, çeşitli biçimlerde kutlandı. O gün fabrikalarda, işçi semtlerinde, İstanbul'da, Ankara'da, Zonguldak'ta, Ereğli'de komünistler, TKP örgütleri toplantılar yaptılar. Bu toplantılarda, işçi sınıfının, toplumda en ilerici, en devrimci gücün savaşkan kolu, partisi olan TKP'nin 54 yıllık savaşı dile getirildi. Partinin, komünistlerin, tüm devrimci güçlerin önünde duran ödevlerin gerçekleştirilmesi için savaşın yoğunlaştırılması, TKP'ne serbest çalışma olanağının sağlanması istendi.

Türkiye Komünist Partisi'nin 54. yıldönümü aktif bir savaş içinde, bir atılım içinde kutlandı. İşçi sınıfının, devrimci güçlerin demokratik bir düzen için, ulusal bağımsızlık için olan savaşı yeni boyutlara ulaşıyor. Bu savaşın başını çeken TKP, politik alanda ağırlığını daha fazla ortaya koyuyor. TKP'ni olayların dışında bırakmak eylemleri artık olanak dışıdır. Kıbrıs'taki gelişmeler, TKP'nin politikasını defalarca doğruladı. Kıbrıs saldırısı işsizlere iş, açlara ekmek sağlamadığı gibi, ekonomik, politik bunalımı daha da derinleştirdi. Ankara hükümeti, Çankaya, Sancarlar bu serüvenlik politikası uğrunda milyarlar harcadılar. Kabak yine işçi sınıfının, halkımızın başına patladı. Vurguncululara gün doğdu. Halkın ekmeği küçüldükçe küçüldü. Enflâsyon daha da yaygınlaştı. Bu bunalımı kudurtan burjuvazi onun burgacından kurtulmak çabasıyle işçi sınıfına, komünistlere, ilerici güçlere karşı saldırılarını, baskılarını daha da şiddetlendirdi.

Bu durumda, işçi sınıfının birliğini sağlamak, gücünü artırmak, toplumun anti-emperyalist, demokratik yönde gelişmesine öncülük etmek, halktan yana bir hükümetin işbaşına gelmesi için savaşmak enternasyonalist bağları güçlendirmek, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle, kurtuluş savaşı veren halklarla ve dünyadaki bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerle dayanışmayı güçlendirmek Türkiye Komünist Partisi'nin önünde duran başlıca ödevlerdir. TKP bu ödevleri yerine getirecektir. İşbirlikçi burjuvaziye, onun ajanlarına, TKP'nin varlığını inkâr eden her türlü oportünistlere, bozguncalara karşı vargücüyle savaşıyor, savaşacaktır. TKP ulusal bir partidir, yığınların örgütüdür.

İşçi sınıfına, emekçi yığınlara karşı bir baskı, terör ve sömürü aracı olan sıkıyönetim derhal kaldırılmalıdır!

Alman Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar!

Türkiye Komünist Partisi, biz, bütün Türk komünistleri, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin 25. yıldönümünü, bu büyük bayramınızı içtenlikle kutlar, en ateşli duygularımızla selâmlarız!

Demokratik Alman Cumhuriyeti, böylesi kısa bir süre içinde gürbüz bir sosyalist devlet oldu. Gelişmiş bir sosyalist toplum başarıyla kuruluyor. Bu gelişme, toplumun bütün alanlarında: ekonomik, teknik, kültürel, sosyal her dalda göz kamaştırıcı bir hızla oluyor. İşçi sınıfı ve partisine dayanan gerçek demokratik düzen böylesi bir ortamda gelişiyor. Bu başarılar sosyalist düzenin kapitalist düzenden kat kat, kıyaslanamaz ölçülerde üstün olduğunu bir kez daha ispatlıyor. Biz, bu gelişmeleri gördükçe seviniyoruz.

ADC — bu sosyalist devlet, sosyalist ülkeler topluluğunun eşit haklı, bölünmez, yenilmez canlı, güçlü bir ögesi, bir parçası olmuştur. Uluslararası otoritesi, ona karşı saygı artmıştır. ADC, Avrupa'nın göbeğinde barış ve güvenliğin ileri bir kalesi olmuştur. Bütün bunlar, en başta Sovyetler Birliği'yle, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle, bütün sosyalist ülkeler topluluğuyla sıkısıkıya yürütülen Leninci politikayla, çetin savaşlarla elde edilmiştir. Sizin bu savaşınızla biz komünist kıvancı duyuyoruz.

Bu tarihsel başarılar, Alman Sosyalist Birlik Partisi'nin Marksçı-Leninci yönetimi altında elde edilmiştir. Partinizin özellikle VIII. Kongresi yeni aşamalara, ışınlı çevrenlere yol açmıştır. Bu olgu, bütün kapitalist ülkeler emekçileri için olduğu gibi, ulusal bağımsızlığı, sosyal kurtuluşu için savaşan Türkiye halkına, işçi sınıfına, bütün ilerici güçlere somut umut kaynağı oluyor. Amerikan, Batı Alman emperyalistlerine, NATO'ya karşı savaşta Türkiye halkı, işçi sınıfı Sizin deneylerinizden, başarılarınızdan, savaşlarınızdan kendisine ders çıkarıyor. Biz, komünistler bu Leninci deneylerinizi, göz bebeği gibi koruyacağız.

ASBP, ADC proleter enternasyonalizminin somut örneklerini veriyor. TKP, biz komünistler, Türkiye halkı, proletaryası Demokratik Alman Cumhuriyetiyle bu dinç, taptaze sosyalist ülkeyle en iyi dostluk ilişkilerinin kurulması, bunun sağlanması için savaşacağız. Böylesi bir gelişme Anayurdumuzun, halkımızın yararınadır.

Yaşasın, yüce Karl Marks'ın devrimci ilkelerini onun Anayurdunda gerçekleştirmek yolundan yürüyen sosyalist Alman Cumhuriyeti!

Yaşasın komünizmi amaçlıyan, yığınları bu yolda örgütliyen savaşkan, Marksçı-Leninci Alman Sosyalist Birlik Partisi!

Yaşasın komünizm!

30. IX. 1974

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

Sosyalizm yolunda 25 yıl

7 Ekim 1974'de Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin 25. kuruluş yıldönümü kutlandı. Kutlama törenlerine birçok kardeş komünist ve işçi partileri delegasyonları katıldı. 25. yıldönümü dolayısiyle düzenlenen toplantıda ASBP MK Birinci Sekreteri Erih Honeker ve SBKP MK Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev yoldaşlar birer konuşma yaptılar.

ERİH HONEKER yoldaş konuşmasında özetle şunları söyledi:

«Bugün tüm halkımız, büyük bir sevinç ve gururla dolup taşıyor. Emekçi halkın kendi yazgısını kendisinin belirlediği, Alman ulusunun ilk işçi-köylü devleti Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin 25. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz.

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin 25 yıllık varlığı, durmak yorulmak bilmeden çalışma, sınıf savaşlarında sınav verme ve çelikleşme devridir. Geçilen bu yıllarda işçi sınıfı, köylü ve aydınlar, tüm emekçiler büyük başarılara ulaştılar. Bundan 25 yıl önce tasarladıklarımızı gerçekleştirmenin kolay olacağını kimse düşünmüyordu. Bütün güçlükleri yene yene biz hedeflerimize ulaştık.

Halkımız, toplumsal yaşamın kökten değiştiği sosyalizm çağına girdi, dünyadaki devrimci dönüşümlerin gerçekleşmesine aktif olarak katıldı. Deney, ASBP'nin yönetiminde ilerlediğimiz sosyalizm yolunun en doğru yol olduğunu açıkça göstermiştir.

Bugün biz, gelişen bir sosyalist ülkede yaşıyorsak, ADC tüm dünyada tanınıyorsa, eriştiğimiz başarılara dayanarak geleceğe güvenle bakabiliyorsak büyük bir tarihi gerçeği belirtmeliyiz: Bütün bunlar halkımızı faşizmden kurtaran kahraman Sovyet halkı başta olmak üzere sosyalist ülkeler halklarının yardımlarıyle, bize yepyeni bir gelişme olanağı sağlamalarıyle mümkün oldu.

ADC bugün güçlü bir sosyalist devlettir. Sosyalist ülkeler topluluğunun ayrılmaz bir parçasıdır. Dış politikada temel ilkemiz barıştır.

ADC, emperyalizme karşı savaş veren, kurtuluş mücadelesi yürüten halkların yanındadır. Halkımız bundan böyle de barış uğrunda savaşan halkların yanında yer alacak, öteki sosyalist ülkelerle birlikte dünyada sürekli bir barışın sağlanması için canla başla savaşmaya devam edecektir.

L. İ. BREJNEV yoldaş konuşmasında özetle şöyle dedi:

«Karl Marks ve Fridrih Engels'in yurdunda ilk içşi-köylü devletinin kurulması dünyada sosyalizmin gelişmesinde önemli bir aşama olmuştur. ADC'nin 25. yıldönümü, ülkeniz emekçilerinin olduğu kadar, sosyalizmden, barıştan yana olan bütün ilerici, demokratik güçlerin ortak bayramıdır. Bu jubile, faşizme karşı ölüm kalım savaşı verenlerin, barışı savunanların, demokrasi ve sosyalizm ilkelerinin gerçekleşmesi için savaşan bütün insanların ortak bayramıdır. Alman toprağında ilk işçi-köylü devletinin kuruluşu, ülkenizde militarizm ve faşizmin kökünün kazınmasında, sosyalizm ülküsünün yaşamda gerçekleştirilmesinde dönüm noktası olmuştur. Sosyalist toplumun kuruculuğunda elde ettiğiniz başarılar, bugün kapitalist ülkelerde tekellerin sömürüsüne karşı çetin bir savaş yürüten sınıf kardeşlerimize en büyük yardımdır.

Emperyalist çevreler yıllarca sosyalist ADC'nin varlığını kabul etmediler ve onun bağımsız, egemen bir devlet olarak tanınmaması, yalıtlanması için ellerinden geleni yaptılar. Kardeş sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikası emperyalist çevrelerin bu plânlarını suya düşürdü. Bugün güçlü bir sosyalist ülke olan ADC uluslararası yaşamda gereken yerini almış, Avrupa'nın merkezinde barışın kalesi olmuştur. Sovyetler Birliği, ADC ve diğer sosyalist ülkeler Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın başarıyla sona ermesi için büyük çaba harcamaktadırlar.

Biz yeraltı atom denemelerinin de durdurulmasını istiyoruz. Gerçekten savaş tehlikesinin kaldırılması ve silâhlanma yarışının durdurulması için önce silâhlanmayı durdurmak, daha sonra da silâhların azaltılmasına geçmek gerek.

ADC, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, dünya demokratik kamuoyu barışın korunması için canla başla savaşırken, emperyalist, militarist çevreler barışı baltalamayı sürdürüyorlar. Eğer emperyalist çevreler ADC'nin varlığına, egemenliğine karşı bir girişimde bulunurlarsa, Sovyetler Birliği, Sovyet komünistleri kardeş ADC'nin egemenliğinin savunulmasında, sosyalizmin kazanımlarının korunmasında en küçük bir tereddüt göstermiyecekler, her türlü yardımda bulunacaklardır.

«Kıbrıs tankları»

İstanbul'un Anadolu yakasında bir gecekondu obasını, bindirilmiş jandarma — polis birlikleri bastı. Tanklar, buldozerler bu gecekondu mahallesini yerlebir etti. Gecekonducular Ankara asfaltına barikatlar kurdular: Taşlarla, sopalarla, yumruklarıyla savundular yuvalarını. Komandolar göz yaşartıcı bombalar, cop, süngü, dipçik kullandılar. Yaralıları yerlerde sürüklediler. Direnenleri tutukladılar. Ortada: Bir cenk meydanı, ocakları başlarına yıkılan yurtdaşlar ve «Kıbrıs tankları» kaldı.

Gazeteler, bu cenk yerinin fotograflarını bastılar. Savaş arabalarının: «Kıbrıs'ta kullanılan tanklar olduğunu» yazdılar. Kıbrıs'a ölüm ve yıkım götürenler halkımıza göz yaşlarından, cehennem yaşamından başka ne getirebilir, ne getirmişlerdir. NATO'cu çevrelerin, hükümetlerinin iç ve dış politikaları birbirinden ayrılmaz. Son olaylar bu gerçeği bir kez daha doğrulamıştır. Hükümet, Kıbrıs'a asker çıkardığı gün, memlekette yeniden 14 ilde sıkıyönetim kurdu. Yasaklar, baskılar aldı yürüdü. Terör, özellikle, işçi yataklarının yoğun, politik yaşamın canlı olduğu illerde, yörelerde sertleşti.

Bindirilmiş komandolar, İstanbul'un Anadolu yakasında bir gecekondu mahallesini alt üst ettiği gün, toplum polisi, Edirnekapı'da direnişe geçen bisküvit fabrikası işçilerine saldırdı. Burada da coplar, silâhlar işledi. Birçok işçiler yaralandı, tutuklandı. Burada polis, patronu ve sarı sendika ağalarını savundu. İşçiler baş eğmedi. Sınıf savaşımı böylesine gidiyor.

Burjuvazi, hele NATO'ya bağlandıktan buyana, ordu birliklerini, tankları, jetleri halka, işçilere, köylülere karşı, ilerici güçlere karşı biteviye kullanıyor. Kanlı Kozlu, «Kanlı Pazar», 16 Haziran, kanlı Kızıldere. Hepsi saymakla bitmez. Polis, jandarma birlikleri, gecekonduları ilk defa basmıyor, yıkıp yerle bir etmiyor. Son olaylar, bu sürekli kanlı terörün yeni bir halkasıdır.

Burjuva basını, kimi «sosyalist» geçinenler, bu sert terörü, bir mahalle kavgası biçiminde yansıttılar. Sanki sinema seyrediyorlar. Gecekondu sorunu, bugün milyonlarca insanı canevinden ilgilendiriyor. TKP, bu güncel, içi savaş dolu soruna var gücüyle eğilmek zorunluluğunu çoktan belirtmiştir. Bu sorun, partinin programına girmiştir. Bütün parti örgütleri: Komiteleri, hücreleri, kümeleri, parti üyeleri bu savaşların içine dalmak, bu savaşları örgütlemek, bu savaşların içinde örgütlenmek göreviyle yükümlüdürler. Parti örgütleri, komünistler, kendiliğinden gelme yığın çıkışlarını TKP'nin politikası doğrultusunda örgütlemekle görevlidir. TKP'nin Lenince yolu böylesi bir savaş yoludur!

Sıkıyönetim yine uzatıldı

Burjuvazi diktaturasını sıkıyönetimle yürütüyor. Mecliste hükümet adına konuşan Hasan Işık, irili ufaklı burjuva partilerinin oybirliğiyle onayladıkları sıkıyönetimin uzatılması gerekçesini açıkladı. Işık, Yunanistan'ın NATO'nun askersel kolundan çekilmesinin etkin tedbirler alınması gerektirdiğini, söyledi. Böylece, sıkıyönetimi Türkiye'ye 130 milyar liraya malalan NATO'yu savunmak için uzattıklarını resmen açıkladı. Türkiye işçi sınıfının, sosyalist akımın, TKP'nin, komünistlerin, halk yığınlarının anti-emperyalist, demokratik direnişlerini kırmak isteğiyle sıkıyönetimlere gidiyor. 141, 142, ve 146 gibi faşist maddelere sık sık başvuruyor. Ekonomik, politik, sosyal bunalım derinleştikçe, burjuvazi, bunun burgacından kurtulmak çabasıyla, halk yığınlarına, işçi sınıfına en kaba terör yöntemleriyle saldırıyor. «Güvenlik», Sıkıyönetim Mahkemeleri, faşist kanunlar, kanlı terör, ortaçağ işkenceleri bu saldırının değişik yanları, yöntemleridir. Kıbrıs saldırısıyla bunalım daha da derinleşti. Bütün yurdu, bütün sosyal katmanları sardı. Emekle sermaye, memleketimiz, halkımızla emperyalizm arasındaki uzlaşmaz çelişkiler daha da sertleşti. İşçi sınıfının direnişleri üsteliyor, daha yığınsal ve örgütlü bir biçim alıyor. Hükümet, irili ufaklı bütün burjuva partileri, emperyalizme bağımlılık, NATO'culuk, batakçılık politikasının yükünü sıkıyönetim terörüyle halk yığınlarının sırtına yıkmak istiyorlar. Ülker Bisküvi Fabrikasında sendikal haklarını savunan kadın işçilere, Çukurova'da greve giden, Adana-İskenderun şosesinde barikat kuran tarım işçilerine zırhlı araçlara bindirilmiş komando birlikleri saldırdı. Bu komandolar, tanklarla, İstanbul'da, Ankara asfaltında gecekondu mahallesini yıktılar. Ortada böylesi bir terör var. TKP, halkımızın, memleketimizin, emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğundan, bütün terör ve sosyal ezgi yöntemlerinden, kapitalist sömürü düzeninden kurtulması için savaşıyor. Bu savaşta yalnız komünistlere değil, bütün ilerici yurtseverlere ve örgütlere büyük sorumluluklar düşüyor.

TKP'nin PKP'ne mesajı

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, Portekiz Komünist Partisi'nin 47 yıl sonra yapılan ilk legal Kongresine şu mesajı göndermiştir: TKP, Türk komünistleri, Portekiz Komünist Partisi'nin, komünistlerin, Portekiz halkının faşizmin ezilmesinde elde ettiği büyük zaferi, PKP'nin olağanüstü Kongresini en ateşli duygularla selâmlar, çalışmalarında başarılar diler.

TKP gecekondu sakinlerinin yanındadır, bu canlı sorunu savaş gündemine almıştır!

Pahalılıkla savaş

38 milyon yurttaş feryat ediyor: «Biz yaşıyor sayılmayız! Taksitle yaşıyor, borçla batıyoruz. 1973'ten bu yana fiyatlar % 38,5 arttı. Pahalılık canımıza okuyor! . . .» Bunlar gazetelerden alınan manşetlerin bazıları.

Burjuvazi pahalılığı önliyemiyor, enflâsyonu durduramıyor, daha da körüklüyor. Yeni işyerleri açacağı, üretimi artıracağı yerde Kıbrıs'a saldırdı, karşılıksız para basıyor. Bu durum karşısında komünistlere, sosyalistlere, tüm devrimci sendika ve kuruluşlara, büyük ödevler düşüyor: Pahalılığa, onu yaratanlara karşı savaşı örgütlemek.

İşçi sınıfının elinde güçlü bir silâh var: Grev. Çalışan insanların ortak savaş aracı var: Dayanışma. Emekçi halkın direniş yolu var: Örgütlenme. Tümünün ortak düşmanı var: Pahalılık, onu yaratan yerli-yabancı patronlar, işbirlikçi burjuvazi, onların uşakları. Komünistlerin yeri grevlerin göbeğinde, dayanışma eylemlerinin önünde, örgütlemede en baştadır. Pahalılığın gerçek nedenlerini anlatmak, savaş zorunluğunu aşılamak, emekçi yığınların dayanışma ve birliğini sağlamak, yeni temel parti örgütleri kurmak komünistlerin doğal ödevidir.

Kodaman burjuvazinin partileri, halkı soyanlar, patron yanlısı sarı sendikacılar, oportünistler de pahalılıktan yapmacık bir dille yakınıyorlar. Halktan yana görünmeye çalışıyorlar. Çalışsınlar. Halkımız bu hainleri iyi biliyor. Pahalılığa karşı savaşın, bunlara karşı savaş olduğunu anlıyor. Günün sorunu, grevlere hız vermek, sendikası, savaş örgütü bulunmayan işçileri, köy emekçilerini, orta tabakaların direnişini örgütlemek! Pahalılıkla savaş komiteleri, direniş komiteleri, birlik örgütleri kurmak! Bu kuruluşlara politik savaş yönü vermek, pahalılığın başlıca nedenlerinden harpçılık, NATO'culuk politikasına karşı savaş birliğini güçlendirmek.

Lenin köşesi

TKP, geçmişte olduğu gibi, şimdiki atılımında da disiplin konusuna özel bir önem vermektedir. Disiplin sorunu sınıf temeline dayanan, devrimci, yeni tipten partiler için her zaman önde gelmiştir. Bolşeviklerin Oktobr Devrimi'ni başarıyle sonuçlandırmalarının, iç ve dış düşmanların her tür saldırılarına karşın egemenliklerini sürdürebilmelerinin nedenlerini araştıran Lenin, bunu herşeyden önce çelik bir disipline borçlu olduklarını belirterek, şöyle demiştir: «*Herşeyden önce şunu sormak gerekir: proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl sağlanır, nasıl denetlenir, nasıl güçlendirilir? B i r i n c i s i , proletaryanın öncüsünün bilinci, devrime bağlılığı, gücü, özveriliği ve kahramanlığı ile. İ k i n c i s i , en geniş emekçi yığınlarıyle, herşeyden önce proletarya yığınlarıyle, a m a a y n ı z a m a n d a p r o l e t e r o l m a y a n yığınlarla bağlanma, onlara yaklaşma, hatta bir dereceye kadar, kendileriyle kaynaşma yeteneği ile. Ü ç ü n c ü s ü , bu öncünün yürüttüğü politikanın doğruluğu, politik strateji ve taktiğinin doğruluğu, en geniş yığınların bunların doğruluğuna kişisel deneyleriyle inanmaları şartiyle. Bu şartlar olmadıkça, burjuvaziyi devirmek ve toplumun tümünü değiştirmekle görevli ilerici sınıfın partisi olmaya yetenekli bir devrimci partide disiplin sağlamak mümkün değildir. Bu şartlar olmadıkça disiplin sağlamaya yöneltilmiş bütün denemeler boş lâf, gevezelik, işgüzarlık olmaktan öteye geçemez. Öte yandan bu şartlar birdenbire meydana gelmez. Bunların sağlanması uzun zaman çalışmayı, ağır deneylerden geçmeyi gerektirir. Bunların sağlanmasını, son biçimi ancak dogma olmayan, gerçekten yığınsal, gerçekten devrimci bir eylemin uygulanmasına bağlı olan doğru bir devrimci teorinin varlığı kolaylaştırabilir.*» (Lenin. Seçilmiş Yapıtları, c. 3, s. 289.)

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 57. yıldönümünde yayınladığı belgiler

- Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 57. yıldönümü!
- Yaşasın dünya tarihinde yeni bir çağ açan, dünyanın devrimci yoldan yenilenmesi, kapitalizmden sosyalizme geçme çağını açan Büyük Oktobr!
- Yaşasın tüm dünya emekçilerinin emperyalizme karşı, sosyalizm ve komünizmin zaferi uğrunda savaş bayrağı olan ölümsüz enternasyonal devrimci öğreti Marksizm-Leninizm!
- İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin Marksist-Leninist savaşkan öncüsü, emperyalizme karşı, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda kahramanca savaşan komünist ve işçi partilerine kardeş selâmları!
- Tüm dünya komünistlerinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin sarsılmaz temeli üzerinde kurulan birlik ve dayanışması daha da güçlensin!
- Sosyalist ülkeler halklarına kardeş selâmları. Uluslararası işçi sınıfının tarihsell kazanımı, anti-emperyalist savaşta çözümleyici güç, barış, demokrasi ve sosyal ilerlemenin garantisi olan dünya sosyalist sistemi biteviye gelişsin ve güçlensin!
- Yaşasın sosyalist ülkeler topluluğu halklarının birlik ve dayanışması. Sosyalist enternasyonalizm bayrağı yükseklerde dalgalansın!
- Emekçilerin hakları, barış, demakrasi ve sosyalizm uğrunda canla başla savaşan kapitalist ülkelerin işçi sınıfına kardeş selâmları!
- Sömürgecilik zincirlerini kırmış, ülkelerinin bağımsızlığı ve sosyal ilerleyişi uğrunda savaşan halklara en ateşli selâmlar!
- Emperyalizme ve ırkçılığa karşı, özgürlük ve ulusal bağımsızlık uğrunda savaşan sömürge ve bağımlı ülkeler halklarına en ateşli selâmlar!
- Dünya devrimci güçlerinin, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi hareketi ve halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrunda savaşanların birliği varsın güçlensin!
- Halkların özgürlüğü ve sosyalizm uğrunda savaştıkları için cezaevlerinde, faşist zindanlarında çürütülen kahraman savaşçılara kardeş selâmları!
- Dünya halkları, Yakın Doğu'da bütün halklar ve devletler için sürekli bir barış sağlanması, İsrail saldırısının tüm sonuçlarının ortadan kaldırılması uğrundaki savaşa yeni atılımlarla katılınız!
- Dünya halkları, tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi, Kıbrıs'ın egemenliği, toprak bütünlüğü ve bağımsızlığının korunması için savaşınız!
- Asya ülkeleri halkları, Asya'da devletler arasında barış, işbirliği ve iyi komşuluk ilişkilerinin gelişmesi, kollektif güvenliğin sağlanması uğrundai savasınız!

Portekiz olayları

28 Eylül günü kapitalist ülkelerin büyük haber ajansları dünya demokratik kamuoyu için kaygı verici haberler yayınladılar. Cumhurbaşkanı Spinola'nın dizginleri ele aldığını, başbakan Gonçalves'in tutsak edildiğini bildirdiler.

Çok geçmeden bu haberlerin tamtersi bir durumun meydana geldiği anlaşıldı. Gerçekten de Spinola'nın işareti ile gericiler harekete geçmek istemiş, fakat, işçi sınıfının, Komünist ve Sosyalist Parti'lerinin aldıkları tedbir, silâhlı kuvvetlerin Komünist ve Sosyalist Parti'lerinin devrimci tutumunu desteklemesi sonucu burjuvazinin, Spinola ve bazı generallerin desteği ile yapmak istedikleri karşı devrimci hükümet devirmesi başarısızlığa uğramıştı.

Portekiz işçi sınıfı kazanımlarını korumasını bilmiştir. TKP programında işçi sınıfının kazanımlarını elde tutması, savunması gereğine önem verilmiştir. Portekiz olayları, TKP programına alınmış olan bu ilkenin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. İşçi sınıfının kazanımlarını elde tutması, burjuvazinin tutumuyle de yakından bağlıdır. Burjuvazi halk çoğunluğunun seçimle veya başka yollarla ortaya koyduğu eğilimlerine karşı gider, onu zorla devirmiye kalkarsa, devrimci zor yollarına başvurmak işçi sınıfının, devrimci güçlerin hakkıdır.

Burjuvazi bu yollara başvurmaz, parlâmenter yollara bağlı kalırsa işçi sınıfının, emekçi yığınların demokratik haklarını genişletmek, ekonomik, politik ve sosyal yaşama geniş halk yığınlarının aktif bir şekilde katılmalarını sağlamak, yani halk yığınlarının güvenini sağlamak yoluyle kazanımları elde tutmak, sağlamlaştırmak mümkün olur.

Fakat burjuvazinin parlâmenter ilkelere bağlı kalarak halkın çoğunluğunun istediği demokratik ve sosyalist bir düzen için egemenliği gönül hoşluğu ile bıraktığı, sınıf savaşından vazgeçtiği görülmemiştir. Sınıf savaşında zor kullanan, kanlı yöntemlere başvuran hep burjuvazi olmuştur. Şili'de olduğu gibi.

Devrimci güçler, devrimin strateji ve taktiğini çizerken bu tarihsel gerçeği unutamazlar.

İşçinin sendikalaşma hakkını çiğniyen patron ve ona yardımcı olan sarı sendikacılar yargılanmalı, sendikal hareketle ilişkisi kesilmelidir!

«Yurtlandırma»

Gecekonduları, içinde oturanların başlarına yıkmak, belediyelerin, valiliklerin, gelmiş geçmiş hükümetlerin uyguladıkları bir zorbalık yöntemidir. Gecekondu sorunu, kapitalizmin getirdiği bir şeydir. Süregendir. Sosyal, politik somut bir sorundur. TKP, geniş emekçi ve halk yığınlarını çok yakından ilgilendiren bu canlı sorunu savaş gündemine almıştır.

Gecekondu sorunu, köylüyü topraklandırma, halka konut sağlama, onu yurtlandırma, demokratik bir düzen kurma sorunlarıyla sımsıkı bağlıdır. Burjuvazi, köklü bir toprak reformuna gitmedi. Demokratik devrime, tâ kurtuluş savaşı günlerinden karşı çıktı. Büyük toprak mülkiyetine, derebeylik mülkiyetine, tarımda kapitalist gelişmeyi, burjuvaziyle toprak ağalığının çitişmesini kolaylaştıran bir biçim verdi. «Medeni Kanun» bu amaçla Batıdan alındı.

Kapitalist ilişkiler tarıma, köylere girdi. Bu, işkenceli, yığınlara acıma bilmez kapitalist gelişme, kentlerde olduğu gibi köylerde de ayrışma sürecini hızlandırdı. İstatistik verilere göre, toprağını, ocağını kaybeden, iş bulmak için köylerden kentlere akın edenlerin sayıları, artık her yıl, 400 bine varıyor. Kentlerde küçük zanaatçı, esnaf, orta katmanlar arasından sapır sapır dökülenler de ayrı. Bütün bunlar, işsizler ordusunu dolduruyor. Bunlar, başlarını sokacak barınak arıyor. Kentlerin içini, dışını tutan gecekondu salgını böylesi bir kaynaktan geliyor.

Burjuva hükümetlerinin «yurtlandırma», «yerleştirme» politikaları zenginleri, bankerleri koruyor. Hanlar, apartımanlar kuranlara kolaylıklar sağlıyor. Deniz kıyılarını, havası, suyu güzel yerleri ellerine geçiren yerli ve yabancı holdingler bu «yerleştirme», «yurtlandırma» politikasını vurgunculuğa çevirmişlerdir.

Yerleştirme, yurtlandırma sorunu, iç ve dış göçlerle de sımsıkı bağlıdır. Memlekette iş, oturacak ev bulamıyan milyonlarca insan vardır. İşsizler, dışarıya, yadellere akın ediyor. Burjuvazi, hem kendisi için, elinin altında bol iş gücü bulunduruyor, hem ortaklık kurduğu yabancı tekellere ucuz işçi sağlıyor. Üstelik, işçilerin dişlerinden, tırnaklarından artırdıkları dövizleri bankalar işletiyor. İşçilerimiz, yadellerde de korkunç bir ev, barınak derdiyle boğuşuyor. Anayurdumuzda işçinin gecekondularını başlarına yıkan hükümetler, dışardakileri hiç düşünmüyor.

Bütün bu korkunç durumun sorumlusu, suçlusu kapitalist düzendir. Bunun baş suçlusu, böylesi halk düşmanı bir düzeni ayakta tutabilmek için gecekondu mahallelerine tankları, komandoları sürenlerdir.

TKP, bu zorbalığa karşı, burjuvazinin dayatmış olduğu «yerleştirme», «yurtlandırma» politikasına karşı var gücüyle savaşıyor, savaşacaktır.

«Unsere Zeit» basın şenliği

(TKP temsilcisinin konuşması)

«Unsere Zeit» basın şenliği, başta Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler olmak üzere dünyadaki barış güçlerinin, ilerici güçlerin büyük başarılar elde ettiği bir dönemde yapıldı. Uluslararası gerginliğin azaltılması politikasının geçerli kılınmasıyla emperyalizmin imkânları sınırlanıyor. Portekiz ve Yunanistan'da faşist cuntalar devrildi. Kahramanca savaşan Şili halkı da büyüyen uluslararası dayanışma hareketinin desteğiyle zafere varacaktır.

Doğu Akdenizde emperyalist güçler, saldırgan NATO çevreleri bağımsız Kıbrıs devletine karşı caniyane bir saldırıya geçtiler. Adayı bölmek ve NATO üssü haline getirmek plânlarını bugün Ecevit hükümeti, NATO'cu militarist klik eliyle uygulamak istiyorlar. Bu saldırı politikası Türkiye'yi derin bir ekonomik ve politik bunalıma soktu. Bu askeri maceranın dev masrafları emekçi halkımıza yüklendi.

Türkiye Komünist Partisi, ülkemizde kesinlikle bu politikaya karşı savaşan tek partidir. Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye'nin halkları dosttur, çıkarları birdir. Ülkelerimizin komünistleri proleter enternasyonalizm bayrağıyla bağlıdır. Omuz omuza savaşıyoruz. Halklarımızın ortak düşmanı NATO'dur.

Kıbrıs'ın bağımsızlığı, egemenliği ve toprak bütünlüğünün yeniden sağlanması için Sovyetler Birliği'nin teklifi gerçekleşmelidir. Türkiye'deki Amerikan üsleri kalkmalı, ülkemiz NATO'dan çıkmalıdır!

Yaşasın Federal Almanya'daki, Alman ve Türk işçilerinin ortak çıkarları için savaş birliği!

Yaşasın uluslararası dayanışma!

«Atılım bizimle»

Geçtiğimiz Eylül ayında Fransız Komünist Partisi Merkez Komitesi organı «l'Humanite» ile Alman Komünist Partisi Merkez Komitesi organı «Unsere Zeit» gazetelerinin bayramları yapıldı. Bu kardeş komünist partilerinin yayın organları şenliğine «Atılım» da katıldı. Açılan pavyonlarda Atılım, TKP'ni tanıtan broşürler, Nâzım Hikmet'in yapıtları sergilendi. İşçilerimiz, aydınlar, öğrenciler «Atılım» pavyonunu büyük bir sevinç ve onurla gezdiler. «Unsere Zeit» gazetesi şenliğinde bir konuşma yapan TKP temsilcisi, Mehmet Bayrak, TKP'nin ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme için yürüttüğü savaşı dile getirdi. 15 Eylül'de Brüksel'de büyük bir yürüyüş düzenlendi. Brüksel'de NATO karargâhının göbeğinde düzenlenen bu yürüyüşte başı komünistler çekti. «Amerika defol», «Tekellerin hakimiyetine son», «Kıbrıs'tan elinizi çekin!» sloganlarıyle işçilerimiz ortalığı çınlattılar. Yürüyüşün ön sıralarında dört metrelik bir transparan taşındı. Buna, «Atılım Bizimledir» yazılıydı. Yürüyüşün parolası buydu.

TKP MK organı «Atılım»ın «l'Humanite», «Unsere Zeit» bayramlarında, Brüksel yürüyüşünde taşınan transparanlarda böyle dalgalanması, TKP düşmanlarının, burjuvazinin, ajanlarının suratlarında şaplayan tokatlardı.

İşçi sınıfı, tüm emekçiler işbirlikçi burjuvazinin diktatorasına, Amerikan ağalığına, saldırgan NATO'ya karşı ulusal bağımsızlık, demokratik bir düzen için çetin bir savaş yürütüyor. Türkiye Komünist Partisi bu savaşta başı çekiyor. TKP bu savaşın öncü koludur. TKP MK organı «Atılım» bu savaşın örgütlü, bilinçli yürütülmesinde yığınların en keskin ideolojik silâhıdır. Atılım, memlekette Batı Avrupa'da, İstanbul'da, Zonguldak'ta, Eregli'de, Ankara'da, İzmir'de işçilerimiz arasında elden ele dolaşıyor, etkisi, önemi artıyor. TKP düşmanlığı kusanlara, burjuvaziye ve onun değirmenine su akıtanlara, Maoculara, Troçkistlere, anarşistlere, her soydan her boydan oportünistlere karşı savaşta etkisini gösteriyor. Onları can evinden vuruyor.

Atılım yığınların savaş bayrağıdır. İdeolojik silâhıdır. Ulusal bağımsızlık ve demokrasi bayrağıdır. Komünizm bayrağıdır!

ATILIM, saldırıya uğrıyan işçilerin sesidir!

ATILIM OKU VE OKUT!

PARTİ YAŞAMI

İşçi - köylü

Memlekette işler iyice karıştı. Ortak hükümet gitti. İşbirlikçi burjuvazi, birbirinden gerici partilerle yeni kombinezonlara, ayak oyunlarına gidiyor. Egemen çevreler, NATO'cu generaller, orduyu Kıbrıs'a sürmekle evdeki çelişkileri, getirdikleri bunalımları çözebileceklerini sayıklıyorlardı. Komünist Partisi, burjuvazinin NATO hesabına giriştiği bu serüvenle çelişkilerin, bunalımın daha da sertleşeceğini kesinlikle belirtmişti. Olayların süreci bu görüşü doğruladı.

Kıbrıs'a çıkarma yaparken, Meclis ve Hükümet sıkıyönetime gitti. Terör eski hızını aldı. Savaş harcamaları emekçi yığınların sırtına yükletildi. Halkı şaşırtmak amacıyla şövenlik, Osmonlılık duygularını burjuvazi habre körükledi. Bütün bu çabalamalar, halk arasından gelen karşı tepkileri durduramadı. Baskıya, yasaklara bakmıyarak, işçi direnişleri, grevler zincirleme, birbirini izliyor. İstanbul'da, Ülker Bisküvit Fabrika'sı işçilerinin çıkışı, polis komando birlikleriyle işçilerin çarpışması, direniş sürecinin, sınıf savaşının somut yansımasıdır. Grevler fabrikalardan, maden ocaklarından, işyerlerinden köye, tarlalara yayılıyor. Hatay'ın Erzin ilçesinde tarım işçilerinin grevi, savaşımın boyutlarını daha açık ortaya koyuyor.

Sonra. Bütün yaz boyunca, değişik illerde köylü çıkışları oldu. Yozgat'ta, Maraş'ta, Diyarbakır'da, Ege bölgesinde köylüler beylerin topraklarına girdiler. Hükümet, bunların üzerlerine jandarma birliklerini sürdü. Yaralananlar, ölenler, tutuklananlar oldu. Jandarmalarla çarpışan yoksul köylülerin: *«Bu topraklardan ancak ölümüz çıkar! Hükümet toprak reformu yapmadı, biz yapacağız!»* haykırışları Anadolu'ya yayıldı.

İşçi, köylü hareketleri gelişiyor. İşçi hareketleri, gitgide daha örgütlü, bilinçli bir yön almaktadır. Ama köylü direnişleri dağınıktır, kendiliğinden gelmedir. Bunlar örgütsüzdür. Bununla birlikte, bu devrimci güçlerin varlığı, direnişleri su götürmez bir gerçektir.

Köylülük, büyük devrimci olanakları olan bir sınıftır. Çünkü emekçi köylüyü hem toprak beyleri, ağaları, hem burjuvazi sömürür. Bu köylü her ikisine de karşıdır. Sermaye – kapitalizm, hem işçinin, hem köylünün düşmanıdır. Ama, köylünün küçük burjuva yaradılışı, Lenin'in açık seçik belirttiği gibi, onun başınabuyruk davranan bir güç olmasına yol vermiyor. O, sömürü ve ezgiden, proletaryanın yolunu izlerse, onun önderliği altında yürürse, ancak proletaryanın yapacağı devrimle kurtulabilir. *«Ancak kapitalin yıkılmasıyla köylü kalkınır.»* Ancak devrimci bir hükümet köylünün yoksulluğuna, çöküşüne son verebilir. Bu savaş süreci aşama aşamadır. Türkiye Komünist Partisi bunu programına koymuş, ayrıntılarıyla belirtmiştir. Anti-emperyalist, gerici güçlere, sınıflara karşı, bunların egemenliğini kırabilecek devrimci, halktan yana bir hükümet için giden savaşım böylesi bir aşamaya yol açacaktır.

Bu da kendiliğinden olmaz. Bunun için işçi-köylü bağlaşıklığı gerek. Lenin der ki: *«... İşçi – köylü bağlaşıklığı zorlu bir iştir. Ama, ne olursa olsun, kapitalistlere karşı biricik yenilmez bağlaşıklıktır.»* (Lenin. Toplu Yapıtları, 39. s. 300.)

Devlet istatistik verilerine göre, Türkiye'de: 4 milyon 126 bin köylü ocağı vardır. Bunlardan: 1 milyon 268 bin köylü topraksızdır. 2 milyon 221 bini az topraklıdır. 3–4 bin büyük toprak ağası borusunu öttürüyor, egemenliğini sürdürüyor. Bugün 23 milyon insan köylerdedir. Topraksız, maraba, az topraklı, orta köylü, derebeylik kalıntısı ilişkilere karşı olan büyük baş köylü, hepsi, bugünkü halk düşmanı düzene, hükümetlere karşı savaşta, örgütsüz ordulardır.

TKP'nin önünde böylesine bir yığın sorunu duruyor. Güçler büyük. Çözümü zor. Bağlaşıklık zorunluk. Ama somut dayanaklar, ip uçları ortaya çıkıyor. Tarım işçilerinin grevi, bu bakımdan önemlidir. Köye gitme, köylü arasına girme yollarını açma savaşında ilerici, halkçı öğretmenlerin rolü yana itilemez.

TKP, komünistler, ne zorluklara bakıp umutsuzluğa kapılıyor, ne olayları abartıp hayallere kapılıyor. Proletaryayı sınıf bilinciyle silâhlandırma, yığınları uyarma, savaşlarda örgütleme yolunda TKP öngül, sabırlı, tutarlı çalışmalarını, Lenin'ci politikasını sürdürecektir.

Yeni tip parti: TKP

Politik yaşamda çok parti vardır. Bunların çoğu burjuvazinin, sermayenin partileridir. Türkiye gibi kapitalist ülkelerde egemen sınıflar bu tür partilerin kurulmasını adeta teşvik ederler. Kanunlar hiç olmazsa bu yönde ayarlanmıştır. Buna da «çok partili sistem» derler ve demokrasiyi bununla «nitelerler». Ne var ki, burjuvazi sermayenin, sömürü düzeninin sürekliliğini sağlamaktan başka amaçları olmayan parti ve akımlara alabildiğine yeşil ışık tutarken, işçi sınıfının öncü politik örgütüne Komünist Partisi'ne karşı en sert ve amansız bir terör uygular. Bu, burjuvazinin sınıf savaşında zora baş vurduğunu göstermekle kalmaz, aynı zamanda TKP'nden korktuğunu da gösterir. Burjuvazi neden TKP'nden korkar? Çünkü TKP yeni tip bir partidir. Yeniliğinin başlıca niteliği, Marksist-Leninist ilkelere dayanması, yığınlarla bağlı olmakla birlikte, önde yürümesi, devrimci yolu göstermesi, proletarya enternasyonalizmine bağlılığı, her türlü oportünizme ve bölücülüğe karşı olmasıdır.

Lenin'e göre Komünist Partisi teorik, politik ve örgütlenme bakımlarından işçi sınıfının ve emekçi yığınların öncü örgütüdür. Proletaryanın en yüksek politik örgüt biçimidir. Bu partinin devrimci bir programı, strateji ve taktiği ve devrimci bir teorisi olmalı. Lenin, bu yeni tip partinin «savaşkan ve disiplinli bir örgüt» olduğunu belirtiyor. Ama bu niteliklerin, partinin yığınlardan kopuk duruma düşmesine sebep olmaması üzerinde duruyor. Bu partinin sınıf savaşının her aşamasında konkre ekonomik ve politik durumu incelemesini, taktiğini ona göre ayarlamasını kaçınılmaz buluyor.

Marksizm-Leninizm teorisine bağlı bütün komünist partileri gibi, TKP'nin de başta gelen amacı kapitalizmden sosyalizme geçmektir. Sömürü düzenini kökten ortadan kaldırmaktır. Fakat bu hedefe varmak için Lenin'in de belirttiği gibi, toplum gelişmesinin her aşamasına uygun bir strateji ve taktik uygulaması gerekir. Toplumun gelişmesinin değişik aşamalarını gereği gibi saptayamayan, Marksist-Leninist teoriyi değişik aşamaların koşullarına göre uygulayamayan partiler ya yığınlarla bağlarını koparır veya devrim hareketinin dışında kalır. Lenin, bundan ötürü proletarya partilerinin maksimalist ve minimalist programları üzerinde titizlikle duruyor.

İşçi sınıfının sendikal hakları uğrunda, patron-sarı sendikaci-hükümet üçlüsünün saldırılarına karşı örgütlü savaş!

PARTİ YAŞAMI

Komünist kadroların dinamizmi

Gizlilik koşullarında kadroların yetiştirilmesi kolay olmuyor. Uzun yılların savaşı içinde pişmiş ve yetişmiş kadrolar çoğu zaman burjuvazinin terörüne, kanlı saldırılarına kurban oluyor. Emperyalizmin, burjuvazinin başlıca hedeflerinden biri de yetişmiş kadroları kırmak, yetişmekte olan genç kuşakları da yıldırmak, yarı yoldan savaş dışı etmektir. Burjuvazi çoğu zaman, Komünist Partisi'nin içine soktuğu ajanları eliyle kadroları lekeler, yani komünistleri birbirlerine kırdırmak taktiğini uygular. Parti, yığınlardan uzaklaştıkça, burjuvazi için hem terörü yoğunlaştırmak, hem de parti içinde «tekke çekişmelerini» sürdürmek kolaylaşır. Burjuvazinin bu taktiği, işçi sınıfına karşı yürüttüğü sınıf savaşının bir parçasıdır.

Militan kadrolar, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşında yetişir. Oportünistler, Maocular, Troçkistler, anarşistler, likidatörler, bozguncular, burjuvazinin yanında yer almışlardır. Komünist kadrolar bunlara karşı savaşta da çok şey öğrenecek, teorik ve pratik bilgilerini geliştireceklerdir.

Militan kadrolar savaşta pişer, yetişir, ama bu savaşta verimli ve faydalı olabilmek için sağlam bir teorik bilgiye sahip olmak, Marksizmi-Leninizmi canlı bir biçimde öğrenmiş olmak zorunludur. Teoriyi bilmenin derecesi onun uygulanmasıyle ölçülür. Marksist-Leninist teoriyi konkre koşullara ve verilere göre iyi uygulayabilenler, onu gereği gibi bildiklerini ispatlarlar.

Son günlerde İstanbul'da Ülker Bisküvi Fabrikası'nda işçiler, Türk-İş'in başını tutan sarı sendikacılara ve onun Tek-Gıda İş'teki adamlarına, hükümet çevrelerine karşı sendikal haklarını savunmak için grev ilân ettiler. Hükümetin polisi ile çarpıştılar. Böylece, düzenin, hükümetin patronlardan yana olduğunu işçiler bir daha gördü.

Yine İstanbul Merdivenköy'de hükümetin polisi «Ecevit mahallesi»nde emekçilerin evlerine saldırdı. Emekçiler polise karşı barikat savaşı yürüttüler.

Hatay-Erzin'de tarım işçileri greve başvurdu. Çapa-İş Sendikası işçilerinin bu direnişini hükümet jandarma baskısıyla, dipçikle kırmak yoluna gitti. Bu zorbalık, tutuklamalar, işkenceler halk arasında geniş tepkiler uyandırdı. Çukurova pamuk işçileri, Erzin tarla işçileriyle dayanışmaya geçti. Bunlar, Adana-İskenderun yolunu kestiler. Grev politik bir nitelik aldı.

Komünist militanlar işçi sınıfının, emekçilerin bu savaşlarında yetişecek. Partiyi de yığınlara bu savaşlarda götürecekler.

Sınıf savaşını körleten akımlar
(Uvriyerizm, paternalizm, popülizm)

Belki birçok işçimiz bu fransızca sözcüklerin anlamını bilmez. Ama eminiz ki, hayatta bu sözcüklerin hangi anlamlara geldiğini görmüş, yaşamışlardır.

U v r i y e r i z m daha çok sendika ve genellikle işçi hareketinde görülen, rastlanan bir olaydır. Sendikacı veya işçi militan, işçiye yaklaşmak, onunla bağ kurabilmek için sırt sıvazlar, «kardeşim, dostum» gibi deyimlerle ona seslenir. Biraz sefalet edebiyatı yapar. Patrona karşı da konuşur. Fakat onu gerçek sınıfsal sendikada, onun öncü partisinde, yani Komünist Partisi'nde örgütlemekten titizlikle kaçınır. Bunu da henüz gereği kadar «sınıf bilincine» ulaşamamış olması ile «açıklar». Uvriyerizm yapanlar, eğer bunu kasten yapmıyorlarsa, burjuvazinin sürdürdüğü anti-komünizmin etkisi altında kalmış kimselerdir.

Şüphe yok ki, işçiye saygı ve sevgi göstermek gerek. Bazılarının burjuvazinin yaptığı yoğun propagandanın etkisi altında kaldığını, bazı inançlarını silkip atamadığını da bilmek lâzım. Onun dinsel ve öteki bazı sosyal inançlarına saygı göstermek de lâzım. Fakat komünist militanın ödevi, işçi ve emekçi yığınları sınıf savaşında eğitmek ve onu hem sendikal, hem de politik plânlarda örgütlü savaşa yöneltmektir.

TKP işçi sınıfının partisidir. Bir işçinin TKP'ne girmek için belirli bir bilinç düzeyine ulaşmış olması gerekir. Ama bu bilinç düzeyine sınıf savaşının harı içinde ulaşılabileceğini, teorik bilginin bu temel dayanak üzerine oturtulabileceğini bilmek gerekir.

Patronlar için önemli olan işçinin sınıf savaşını körletmek, işçinin uyanmasını, sınıf bilincine ulaşmasını engellemektir. Patronların bu uğurda kullandıkları yöntemlerden biri de p a t e r n a l i z m «babalık»tır. Bu «babalık», patronların işçileri teker teker alıp, onlarla sözde içli dışlı olmaları, onların benliğini okşamaları, onlara özel çıkarlar sağlamaları, «düğününe, ölümüne koşması»dır. Türkiye gibi küçük burjuvazinin sayıca çok olduğu, küçük burjuva bilincinin köklü olduğu ülkelerde patronların «babalık» tutumu önemli bir sorundur. Gerçek sendikacılar, komünist militanlar için patronların bu tutumlarını demaske etmek, işçiyi gerçek bir sınıf savaşına yöneltmek zor, fakat gerekli bir ödevdir.

P o p ü l i z m, halktan yana görünmektir. Popülistler halktan yana bazı reformların yapılmasını, halkın haklarının tanınmasını isterler ama, bunu örgütlü bir sınıf savaşına konu yapmaktan çekinirler. Halk yığınlarını örgütten uzak tutarlar. «Halk»deyimi ile neyi kastettikleri de pek bilinmez. Çünkü halk, sınıf ve katmanlara ayrılmış sosyal bir topluluktur. Halk deyimi küçük burjuvazi, orta tabakalar, aydın bölükler, köy ve kent emekçilerini kapsadığı gibi, burjuvazinin anti-emperyalist, anti-feodal ve bazı reformlardan yana kolunu da kapsar. Bütün bu sınıf ve katmanlar için ortak olan genel sorunlar vardır. Emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin, büyük toprak beylerinin egemenliğini yıkmak, demokratik hakları genişletmek bu ortak sorunlar arasındadır. Ama işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi, köy emekçileri ile toprak beyleri arasında da çelişkilerin varlığı ve bütün bu sınıf ve katmanların kendi öz sorunlarının çözümü için mücadele ettikleri de bir gerçektir.